

[Justitsministeren.]

var fremkommet i Sehested-Sagen, tværtimod har man i denne Sag alene bygget paa det, der var kommet frem for Byretten i Eksportsagen. Hertil kommer, og det maa understreges stærkt, at Landsrettsdommen er Resultatet af en Procedure i en civil Sag, under hvilken der vel har været dokumenteret Uddrag af det stenografiske Referat fra Byretssagen, men at den ikke som Byrettsdommen bygger paa selvstændige Undersøgelser af hele det gennem over 1 Aars Arbejde af Kommissionsdomstolen fremskaffede Materiale.

Jeg skal yderligere fremhæve, at Landsrettsdommen af 13. November 1936 ikke engang formelt kommer til et andet Resultat end Byrettsdommen af 6. Juli. Ved Byrettsdommen mortificeredes de fornærmelige Udtryk, der var angivet i Anklageskriftet, men deriblandt var ikke nogen Sigtelse for Afgivelse af „urigtige eller misvisende Erklæringer“.

Jeg skal endelig nævne, at Hofjægermester Sehested selv under Sagen udtrykkelig udtalte, at han ikke sigtede Udvalgets Medlemmer eller Generalsekretær Høgsbro Holm for noget kriminelt Forhold, men at han med Svindel alene havde sigtet til de politiske Forhold. Da derfor Hofjægermester Sehested efter Dommens Afsigelse anmodede Justitsministeriet om at foranledige en Politiumdersøgelse iværksat i Anledning af det ved Dommen fremkomne, maatte Justitsministeriet svare ham, at under Hensyn til hans egne citerede Udtalelser om, at han ikke havde sigtet til noget strafbart, var man ude af Stand til at forstaa, hvad hans Anmodning gik ud paa, og at man, da heller ikke Ministeriet kunde se, at der ved den senest paa-dømte Sag var fremkommet Oplysninger om, at Sagsøgerne skulde have gjort sig skyldig i noget kriminelt, i noget strafbart Forhold, ikke kunde foretage sig noget i Anledning af denne Anmodning.

Jeg har i Virkeligheden i det foregaaende besvaret den stillede Forespørgsel. Jeg skal nu gøre nogle Bemærkninger om de tre sidste Led i Forespørgselen, ogsaa foranlediget af den ærede Ordførers Udtalelser om Forældelse m. m.

Der spørges først, hvorledes jeg i dette Tilfælde fortolker Straffelovens § 163, der

for saadan Afgivelse af urigtig skriftlig Forklaring for Retten fastsætter Straf paa indtil 4 Maaneders Fængsel. Jeg maa altsaa først gøre opmærksom paa, at der ikke foreligger nogen skriftlig Forklaring for Retten, men en Redegørelse over for Landbrugsministeriet. Straffelovens § 163 straffer, som tidligere nævnt, den, der til Brug i Retsforhold, der vedkommer det offentlige, afgiver urigtig skriftlig Erklæring eller skriftlig bevidner noget, hvorom han ingen Kundskab har. Jeg lægger altsaa ikke her, det beder jeg den ærede Ordfører lægge Mærke til, nogen Vægt paa, at Forklaringen ikke er fremsat for Retten — den bør selvfølgelig ogsaa være rigtig, naar den er fremsat til Brug i Retsforhold over for Landbrugsministeriet —, men det er for at straffe efter § 163 ikke tilstrækkeligt, at en Erklæring er uheldig eller objektivt set urigtig; det maa tillige kræves, at Udstederen af Erklæringen havde Forsæt til at afgive en urigtig Erklæring eller dog var klar over, at Erklæringen var urigtig, og at den vilde virke vildledende over for den, til hvem den blev afgivet.

Straffeloven kræver Forsæt, ja, end ikke Uagtsomhed er tilstrækkelig efter denne Straffelov til at straffe. Dertil kommer, at Erklæringen oven i Købet ikke har virket vildledende over for Landbrugsministeriet. Landbrugsministeriet har udtrykkelig udtalt med Hensyn til det Punkt, hvor Erklæringen først og fremmest skulde være urigtig, at det ikke har misforstaaet Erklæringen, og Byrettsdommen har fastslaaet, at der ganske mangler Holdepunkter for, at Erklæringen skulde være afgivet mod bedre Vidende. Men naar Dommen siger dette, kan der ikke blive Tale om Straf efter den danske Straffelov, der kan netop ikke blive Tale om Anvendelse af § 163, der objektivt kræver en urigtig Erklæring, men subjektivt kræver Forsæt, et Forsæt, der altsaa netop efter selve Dommen ikke kan antages at have foreligget.

Første Del af næste Spørgsmaal, om jeg anser det for en formildende eller skærpene Omstændighed, naar et strafbart Forhold angaar Statens mest betroede Tilidsmænd, er jeg forhaabentlig fritaget for at besvare. Hvis ikke, vil jeg sige, at det er en skærpene Omstændighed, men jeg troede, at det ærede Medlem Hr. J. S.